

Den «viktigste» kritikken mot destillert vann

Hydreringskoden · Kapittel 5

VERK

Hydreringskoden

KAPITTEL

5 av 10

LYD PÅ TYSK

15 minutter

*Destillert vann når aldri cellene våre i en tilstand av kjemisk isolasjon, for allerede i munnen og i magen blander det seg uunn-
gælig med kroppens egne sekreter.*

Det klare svaret er nei.

Destillert vann når aldri cellene våre i en tilstand av kjemisk isolasjon, for allerede i munnen og i magen blander det seg uunnngælig med kroppens egne sekreter. Kritikere kommer derfor ofte med denne innvendingen. Hvis absolutt renhet er det avgjørende kjennetegnet ved destillert vann, går den ikke da tapt så snart vannet berører den første dråpen spytt? Det klare svaret er nei. Den kjemiske isolasjonen til destillert vann tar slutt senest på tungespissen.

Men den som tror at denne sammenblandingen gjør vannet kraftløst, bygger på en feilslutning. Feilen ligger i å forveksle den statiske tilstanden, renheten i glasset, med den dynamiske kapasiteten, virkningen i kroppen. For å forstå dette hjelper det å tenke seg en tørr, helt ren svamp. Så snart den tar opp den første dråpen, er den teknisk sett ikke lenger ren. Men nettopp i dette øyeblikket oppfyller den sin egentlige bestemmelse. Den begynner å suge.

En svamp som allerede er mettet, sammenlignbar med mineralrikt vann, har nesten brukt opp sin opptakskapasitet. Destillert vann er derimot, biofysisk sett, sultent. Den antatte forurensningen i det øyeblikket man drikker, er ikke annet enn tenningsøyeblikket der svampen tar fatt på arbeidet sitt. Det avgjørende er ikke at vannet forblir rent i kroppen, men at det kommer fram dit med maksimal sult. For å forstå hvorfor destillert vann beholder sin overlegne rensekraft til tross for sammenblandingen i magen, må vi se nærmere på lovene i termodynamikken og cellebiologien.

Når det beste blir en byrde

Men før vi går nærmere inn på disse biofysiske årsakene, vil jeg vise deg hvordan de virker, gjennom en skjellsettende hendelse som jeg fikk følge på nært hold i desember 2023. Historien om Mario. Den viser på en sterk måte hva som skjer når det biofysiske konseptet om den tomme svampen møter virkeligheten i en kraftig belastet kropp. Når det beste blir en byrde. Mario, en god venn, hadde det året gjennomgått en alvorlig hjerneoperasjon.

Deretter fulgte strålebehandling og daglige tablettcocktails, til behandlingen til slutt munnet ut i intensiv kjemoterapi. Han var knapt til å kjenne igjen på den tiden. Den massive belastningen fra medikamentene hadde overveldet stoffskiftet hans i en slik grad at han hadde gått opp 20 kilo. Kroppen hans var helt oppsvulmet, preget av alvorlige ødemer og fullstendig på slutten av kreftene. I vennekretsen hadde vi nesten gitt opp håpet. Vi fryktet i fullt alvor at han ville tape denne kampen.

Da jeg så ham, ble jeg dypt rystet og lette etter en måte å støtte ham på. På spørsmålet mitt om drikkevanene hans svarte han med full overbevisning at han ikke lenger rørte springvann. Kona hans valgte bare det beste fra økologibutikken til ham. Han drakk hver dag tre til fire liter av et mineralvann uten kullsyre som ble ansett som særlig verdifullt fordi mineralinnholdet var usedvanlig høyt. Han gjorde det i den faste troen på at han dermed effektivt skylte restene av kjemoterapien ut av systemet sitt.

Marios historie er konsekvensen av fem prinsipper fra termodynamikken og cellebiologien.

Den medisinske virkeligheten var alarmerende. Marios lever- og nyreverdier lå allerede i et livstruende område. Organismen hans var bokstavelig talt i ferd med å kollapse under den toksiske belastningen. Med hver slurk av det

sterkt mineraliserte vannet, som han på det tidspunktet allerede hadde drukket i mange uker, tilførte han sitt utmattede system enda mer uorganisk ballast. Dette tilsynelatende høyverdige vannet var fysisk sett allerede så mettet at det belastet stoffskiftet dobbelt.

På den ene siden tvang det kroppen til å håndtere uorganiske mineraler den knapt kunne nyttiggjøre seg, og på den andre siden ga det rett og slett knapt lenger rom til å ta opp og effektivt føre ut de massive giftstoffene fra kjemoterapien og avfallsstoffene fra stoffskiftet hans. Jeg forklarte ham i detalj de biofysiske virkeprinsippene til vann og rådet ham til å slutte med det mineralrike vannet med én gang. Etter at jeg hadde vist ham hvordan han selv kunne destillere springvannet sitt, og gitt ham veiledningen til en 28-dagers rensekur, la Mario konsekvent om hydreringen sin.

Fra da av sluttet han helt med mineralvann uten kullsyre og drakk etter mine anbefalinger omtrent to liter varmt destillert vann hver dag. To måneder senere la han igjen en talemelding i gruppechatten vår, der han full av lettelse fortalte om sin siste blodprøve. Lever- og nyreverdiene hadde normalisert seg så radikalt at legene som behandlet ham, var målløse og spurte ham i fullt alvor om han i all hemmelighet hadde avbrutt kjemoterapien.

De kunne ikke forstå hvordan organfunksjonene kunne stabilisere seg så sterkt under den samme massive medikamentbelastningen. Likevel var den konsekvente omleggingen av hydreringen den eneste endringen Mario hadde gjort. Siden har han vært ved god helse igjen, og han destillerer fortsatt vannet til seg selv og hele familien. La oss nå analysere Marios historie vitenskapelig. La oss spørre oss selv hva som skjedde etter at han la om hydreringen sin.

Trangen til molekylær utjevning

Forbedringen i Marios helse er konsekvensen av fem prinsipper fra termodynamikken og cellebiologien. Det første prinsippet er entropien, trangen til molekylær utjevning. Mario hadde tidligere drukket sterkt mettet mineralvann som allerede var fullastet med mineraler. Det lignet et godstog der vognene var så tungt lastet med stein at det rett og slett nesten ikke var plass igjen til å ta opp restene fra kjemoterapien. Det destillerte vannet kom derimot inn i organismen hans som et helt tomt tog.

Ved det avgjørende mellomstoppet i munn og mage blandet det høyrene vannet seg riktignok med spytt og magesyre, noe som straks får kritikere til å innvende at nå er det jo ikke lenger rent. Men det er en feilslutning. Biofysisk sett blir bare de første vognene lastet med noen få stoffer. Resten av toget, med hundrevis av vogner, forblir tomt og svært mottakelig. Denne tilstanden kaller man i termodynamikken en konsentrasjonsgradient.

Fordi det destillerte vannet fortsatt er ekstremt tomt sammenlignet med det belastede vevet, oppstår det et kraftig fysisk sug. Denne trangen til molekylær utjevning er et uttrykk for entropien. Vannet hungrer formelig etter å binde stoffer for å skape en osmotisk likevekt. Eller, som i Marios tilfelle, etter å laste på steinene fra kjemoterapien og frakte dem bort. På molekylært nivå beholder det destillerte vannet sin sult etter å løse opp stoffer, selv når det allerede er blandet med kroppsvæsker.

Destillert vann er den «mest flytende» formen av alt vann, fordi det er det «frieste» av alle.

Destillert vann opptrer i organismen som en hjelpsom aktør. Ved å søke mot det belastede vevet trekker det de kjemiske avleiringene inn i sine ledige vogner som en magnet og gjør dem mobile. Det osmotiske trykket som oppstår av dette, løsner restene fra cellene, slik at de til slutt kan sluses ut av kroppen gjennom nyrene. Vannet er her langt mer enn bare en drikk. Det er snarere et strategisk transportmiddel som gjennom sin innledende tomhet øker kroppens selvrensende krefter kraftig.

Medrivningseffekten

Det destillerte vannet lastet imidlertid ikke bare på stoffskifteavfallet i Marios organisme. Det endret også måten dette avfallet strømmet gjennom kroppen på. Det andre prinsippet som virket, var solvent drag, medrivningseffekten. Det høyrene destillerte vannet optimaliserte flyteegenskapene i hele Marios organisme. Det virket som en klar, rivende elv. Denne strømmen fløt ikke bare passivt forbi cellene, men grep mekanisk tak i de opphopede restene i vevet og skylte dem med seg.

Gjennom denne kinetiske energien ble avfallsstoffer fra stoffskiftet, som tidligere satt fast, formelig revet med og ført videre til utskillelsen. I medisinen finnes det et fagbegrep for denne prosessen, solvent drag. Man kan forestille seg denne effekten som en sterk strøm som tar med seg alt som

ikke er godt forankret. Når vann siver gjennom de bitte små porene i blodkarene og membranene våre, oppstår det et sug som rett og slett tar oppløste partikler med seg på ryggen. Du skal vite at destillert vann er den mest flytende formen av alt vann, fordi det er det frieste av alle.

Fordi destillert vann nesten ikke inneholder oppløste stoffer, er det ekstremt bevegelig og reaksjonsvillig. I det intercellulære rommet, området mellom cellene, utfolder destillert vann en helt ny dynamikk. Det gjør blod og lymfe mer lettflytende, nesten som om man spylte et tett rør med høytrykk. Det presser seg uanstrengt gjennom de trangeste kapillærene, fanger opp sluttproduktene fra stoffskiftet mer effektivt og fører dem målrettet til utskillelsesorganene.

Det elektriske skjoldet

Gjennom denne biofysiske mekanismen ble vannet en aktiv logistikkpartner for Mario. Det sørget for at avfallet, drevet av entropien nevnt ovenfor, ikke bare ble lastet på, men skylt ut av systemet med full kraft. Det tredje prinsippet er zetapotensialet, det elektriske skjoldet. I Marios belastede kropp fantes det et usynlig, men farlig problem. Restene fra kjemoterapien hadde en tendens til å tiltrekke hverandre og klumpe seg sammen.

Slike aggregater virker som grus i maskineriet. De kan tette nyrenes hårfine filtre, de såkalte glomeruli, og forårsake alvorlige skader. Her ga det destillerte vannet en avgjørende biofysisk beskyttelse. Fordi det er tomt og ikke fører med seg forstyrrende mineraler som kalk eller magnesium, kan det omslutte giftstoffene langt mer presist. Hver enkelt giftpartikkel får et tett, beskyttende skall av vannmolekyler, som kalles et hydratskall.

Man kan forestille seg dette zetapotensialet som et sterkt elektrisk kraftfelt som omgir hver enkelt partikkel. Fordi alle disse partiklene nå bærer samme ladning, oppfører de seg som magneter med samme polaritet. De frastøter hverandre ubønnhørlig. I stedet for å klumpe seg sammen til stive klynger holder giftstoffene dermed en streng sikkerhetsavstand til hverandre. I fysikken kaller man denne stabile svevetilstanden sol-tilstanden. Alt forblir i bevegelse, ingenting synker til bunns, og ingenting størkner til farlige avleiringer som nyrestein eller plakk i blodårene.

Den hydrauliske motoren

I Marios organisme sørget dette høye zetapotensialet for en vedvarende elektrisk frastøtning. Den toksiske belastningen holdt seg dermed fint fordelt i svevende tilstand og kunne gli friksjonsfritt, som på en usynlig luftpute, gjennom nyrenes bitte små kanaler. Vannet holdt avfallsstoffene på avstand ved hjelp av elektrostatiske krefter og tvang dem til å forbli i flytende tilstand til de trygt hadde forlatt kroppen. Det fjerde prinsippet er den osmotiske gradienten, den hydrauliske motoren.

Man kan forestille seg det destillerte vannet i Marios kropp som en hydraulisk motor. Fordi dette vannet er ekstremt tomt, altså hypotont, har det en enorm fysisk spennkraft. Det trenger med full kraft dit der konsentrasjonen av stoffer er høyest, dypt inne i det belastede vevet. Gjennom dette osmotiske trykket blir vannet formelig presset inn i organismens fjerneste kroker for å ta fatt på arbeidet sitt der. Absolutt all væske i kroppen følger en usynlig lov, loven om den osmotiske trykkgradienten.

Blant alle typer vann er det destillerte vannet den sulteste aktøren. Selv etter sammenblandingen i magen er konsentrasjonen av oppløste partikler i det langt lavere enn i det omkringliggende, belastede vevet. Denne enorme konsentrasjonsforskjellen skaper et reelt fysisk sug. Som en frisk flodbølge trenger vannet dypt inn i cellene for å utjevne den kjemiske ubalansen. Samtidig skyller det formelig fastsittende sluttprodukter fra stoffskiftet og toksiner ut av skjulestedene deres, løsner dem fra vevet og mobiliserer dem for borttransport gjennom lymfe- og blodkarsystemet.

Fri bane for enzymene

I Marios organisme virket vannet altså ikke bare som et løsemiddel, men så å si som en høytrykksspyler på cellenivå. Det bidro til å bygge ned belastende væskeansamlinger, ødemer, ved å sette den stillestående strømmen i gang igjen. Det femte prinsippet er funksjonell kontra dysfunksjonell belastning. Fri bane for enzymene. Man kan forestille seg enzymene i leveren og nyrene som arbeidere ved et samlebånd. Når vannet som omgir dem, allerede er mettet med kalk, nitrater, mikroplast og uorganiske mineraler, er samlebåndene fylt opp med dette avfallet før selve avgiftningsarbeidet i det

hele tatt kan begynne. Den enzymatiske rensingen hemmes dermed kraftig eller stanser i verste fall helt opp. Da begynner kroppen å forgifte seg selv med sin egen toksiske belastning.

LYTT PÅ TYSK PÅ [ARS-AQUAE.CH](https://www.ars-aquae.ch)